

Sygn. akt II Ca 685/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Stanisław Łęgosz (spr.)
----------------	----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko P. R.

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 17 lipca 2017 roku, sygn. akt I C 1437/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego P. R. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 2.395,22 (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt pięć złotych 22/100) złotych z odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 524 (pięćset dwadzieścia cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. w pozostałej części apelację oddala,

3. zasądza od pozwanego P. R. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 325 (trzysta dwadzieścia pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA w SO Stanisław Łęgosz

Sygn. akt. II Ca 685/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 maja 2017 roku, skierowanym przeciwko P. R., powód (...) S. A. z siedzibą w B. - reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 4.645.22 zł wraz z odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie weksla dnia 23 listopada 2016 roku do zapłaty w dniu 25 kwietnia 2017 roku kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 4.645,22 zł. Powód wezwał stronę pozwaną w dniu 26 marca 2017 roku do wykupu weksla, jednak pozwany nie dokonał żadnej wpłaty.

W dniu 30 maja 2017 roku Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim poinformował, iż na podstawie art. 7 k.p.c. i art. 60 § 1 k.p.c. wstępuje do sprawy w charakterze rzecznika interesu publicznego. Jednocześnie Prokurator Rejonowy wniósł o zobowiązanie pełnomocnika powoda do przedłożenia deklaracji wekslowej, umowy pożyczki oraz dowodu uiszczenia składki ubezpieczeniowej i dopuszczanie dowodów z tych dokumentów. W przypadku odmowy złożenia żądanych dokumentów Prokurator wniósł o oddalenie powództwa jako nieudowodnionego. Natomiast w razie wykonania przez powoda powyższego zobowiązania wniósł o oddalenie powództwa w części dotyczącej opłat przygotowawczych, wynagrodzenia za udzielenie pożyczki oraz składki ubezpieczeniowej w zakresie, w jakim nie została wpłacona ubezpieczycielowi.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2017r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo.

Podstawą tego rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 23 listopada 2016 roku powód (...) S. A. z siedzibą w B. (pożyczkodawca) zawarł z pozwanym P. R. (pożyczkobiorcą) umowę pożyczki numer (...). Pozwanemu została udzielona pożyczka w kwocie 2.250,00 zł. Pozwany zobowiązał się do zwrotu kwoty 4.800,00 zł.

W dniu 23 listopada 2016 roku pozwany wystawił weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A.” z siedzibą w B. - jako zabezpieczenie zwrotu pożyczki na podstawie umowy numer (...) oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy. Pozwany upoważnił powoda do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu. Powód wypełnił przedmiotowy weksel własny in blanco na kwotę 4.645,22 zł.

W dniu 26 marca 2017 roku przez stronę powodową zostało sporządzone pismo, w którym powód informuje pozwanego o wypowiedzeniu pozwanemu umowy pożyczki numer (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie powód wskazał, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony na kwotę 4.645,22 zł.

Mając takie ustalenia Sąd zważył, iż powództwo podlega oddaleniu. Przedmiotem niniejszego postępowania było zobowiązanie wekslowe, powstałe wskutek wystawienia w dniu 23 listopada 2016 roku weksla własnego in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz powoda (...) S.A. siedzibą w B.. Weksel, z którego wynika roszczenie powoda nie był przedmiotem obrotu, a spór toczy się wyłącznie między wystawcą weksla a remitentem. Powód wypełnił przedmiotowy weksel na kwotę 4.645,22 zł i wezwał pozwanego do jego wykupu.

Dla instytucji weksla in blanco zasadnicze znaczenie mają przepisy art. 10 i 13 Prawa wekslowego (Dz.U. z 2016 roku póź. 160). Z przytoczonych przepisów wynika po pierwsze, że weksel in blanco ma charakter niezupełny, gdyż ostateczną treść oświadczenia dłużnika wekslowego kreuje odbiorca weksla i po drugie, że obie strony stosunku łączą odpowiednie „porozumienia”. „Niezupełność” weksla odnosi się do zakresu jego minimalnej treści, aby móc nazwać taki dokument wekslem, gdyż z istoty weksel in blanco nie zawiera wszystkich elementów koniecznych. Orzecznictwo w tym względzie stoi na stanowisku, że wystarczający jest właściwie jeden podpis osoby złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowe. Odbiorca weksla otrzymuje upoważnienie do jego wypełnienia zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem, zwanym deklaracją wekslową. Należy uznać, że odbiorcy weksla przysługuje zatem prawo kształtujące. Zobowiązanie wręczającego weksel do zapłaty według treści nadanej temu dokumentowi w wyniku uzupełnienia go zgodnie z udzielonym upoważnieniem, powstaje tylko o tyle, o ile uzupełnienia dokonała osoba uprawniona i wyłącznie w zakresie, w jakim treść uzupełnienia pokrywa się z treścią upoważnienia wynikającego z zawartego porozumienia. W związku z powyższym w razie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla in blanco na niekorzyść dłużnika wekslowego nie powstaje zobowiązanie wekslowe o treści wyrażonej w wekslu.

Porozumienie wekslowe stanowi więc ogniwo łączące zobowiązanie ze stosunku podstawowego ze zobowiązaniem wekslowym.

Pismo prokuratora z dnia 30 maja 2017 roku potraktowane zostało jako zarzut w trybie art. 10 ustawy Prawo wekslowe. Przepis ten stanowi, że jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Wniesienie takiego zarzutu przenosi swoiście spór z obszaru prawa wekslowego na obszar prawa cywilnego w zakresie przepisów regulujących stosunek podstawowy. Wobec tego najdalej na rozprawie - po wniesieniu zarzutu przez prokuratora należy wnosić o przeprowadzenie dowodów, z których wynikać miałyby okoliczności wskazujące na zaciągnięcie przez pozwanego zobowiązania, którego wykonania przez pozwanego weksel miał zabezpieczać.

W niniejszej sprawie ustalono, że pozwany zaciągnął zobowiązanie na kwotę 4.800,00 złotych. Suma wekslowa jak i przedmiot sporu to kwota 4.645,22 złotych. Z porównania tych sum należy już wnioskować, że pozwany jakąś część długu uregulował, bowiem nielogicznym byłoby po stronie powoda swoiście wykorzystywać jedyne zabezpieczenie wykonania umowy przez pozwanego w postaci weksla na dochodzenie tylko części jego zobowiązania.

Należy zwrócić uwagę na rozstrzygnięcia zawarte w części CI umowy w punkcie 1.4. Mowa jest tam o opłacie przygotowawczej w kwocie 129,00 złotych, a także wynagrodzeniu za przyznanie (...) w kwocie 600,00 złotych. Razem te kwoty dają sumę 729.00 złotych, a w kolejnym punkcie umowy RRSO określono na 96,06 %. Zatem owe zapisy budzą wątpliwości w zakresie ich legalności z uwagi na treść art. 385⁽¹⁾ k.c., które to Sąd winien -jako wynikające z prawa materialnego - wziąć pod uwagę z urzędu.

Art. 385¹ § 1 k.c. statuuje klauzulę generalną, w świetle której ocenie podlegają umowy zawierane z konsumentami umowy, z wyłączeniem postanowień określających jednoznacznie sformułowane główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ. Zgodnie z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Dla zastosowania wskazanego przepisu przesłanki „sprzeczność z dobrymi obyczajami” i „rażące naruszenie interesów konsumenta”, muszą zachodzić równocześnie. Sąd Ochrony Konkurencji Konsumentów w uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 19 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygnaturze akt XVII AmC 149/10(Legalis 739438), przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wskazał, że „przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażąco naruszenie interesów konsumenta. Przyjmuje się, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. „Dobre obyczaje” to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania”.

W ocenie Sądu postanowienia umowy łączącej strony niniejszego procesu są niedozwolone w zakresie, w jakim przewidują obowiązek uiszczenia przez pożyczkobiorcę opłaty przygotowawczej oraz wynagrodzenia prowizyjnego pożyczkodawcy, jak i wynagrodzenia z tytułu przyznania dodatkowych uprawnień w ramach (...). Postanowienia umowne za powyższe czynności są niezgodne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy pozwanej jako konsumenta. Zdaniem Sądu są to niedopuszczalne zapisy umowy, które sprowadzają się de facto do zagwarantowania przez powoda wyższego wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, które nie jest dopuszczalne w świetle art. 359 § 2⁽¹⁾ k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy pożyczki) stanowiącego, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy

kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Nie jest także dopuszczalna względem przepisu art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim.

Sąd nadto wskazał że nie miał żadnej możliwości zweryfikowania jaką kwotę i kiedy spłacił pozwany i co za tym idzie rozliczenia tych wpłat z pominięciem należności wskazanych w punkcie l.4. umowy i uznanych za nienależne w świetle przepisów dotyczących klauzul abuzywnych. Strona powodowa, na której spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu (z uwagi na pismo Prokuratura Rejonowego z dnia 30 maja 2017 roku) nie wskazała w jaki sposób i na jakie należności zaliczyła wpłaty pozwanego, których musiał on dokonać, skoro weksel został wypełniony na kwotę niższą aniżeli wartość udzielonej pożyczki.

Reasumując - w ocenie Sądu powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - nie wykazał swojego roszczenia co do wysokości, co skutkowało musi oddaleniem powództwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

1. prawa procesowego a to art. 227 kpc. 232 kpc, 233 kpc w związku z art. 6 kc poprzez nieuzasadnione stwierdzenie, iż strona powodowa nie wykazała swego roszczenia co do zasady jak i co do wysokości, podczas gdy strona powodowa wykazała swe roszczenie zarówno na gruncie stosunku wekslowego jak i umownego zaś pozwany nie stawiał się na rozprawę oraz nie zajął żadnego stanowiska w sprawie;

2. zasady kontradyktoryjności wskazanej w art. 6 kc albowiem powód wykazał swe roszczenie zarówno na podstawie weksla jak i stosunku umownego, podczas gdy strona pozwana nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie pomimo spoczywającego również na stronie pozwanej ciężaru dowodowego,

3. prawa materialnego, w szczególności art. 385¹ kc poprzez jego błędną wykładnię skutkującą niezasadnym przyjęciem w realiach niniejszej sprawy, iż postanowienia umowy pożyczki w szczególności w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego, opłaty przygotowawczej oraz (...) są abuzywne pomimo, że są sformułowane w sposób jednoznaczny i określają cenę (wynagrodzenie), co wyklucza kontrolę abuzywności;

Występując z tymi zarzutami wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest częściowo uzasadniona. Nie sposób bowiem odmówić trafności pierwszemu z postawionych zarzutów apelacyjnych – naruszenia przepisów prawa procesowego art. 227 kpc. 232 kpc, 233 kpc w związku z art. 6 kc poprzez nieuzasadnione stwierdzenie, iż strona powodowa nie wykazała swego roszczenia co do zasady jak i co do wysokości. Trzeba przede wszystkim zauważyć, że zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku i pożyczkodawca powinien udowodnić wykonanie tego świadczenia, natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Rodzaj obowiązków, świadczeń stron umowy pożyczki determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki.

Tym samym należy uznać, że na pożyczkodawcy, który dochodzi zwrotu udzielonej pożyczki, spoczywa ciężar udowodnienia, iż doszło zawarcia umowy, na podstawie której zobowiązał się on przenieść na rzecz pożyczkobiorcy określoną ilość pieniędzy, a zobowiązanie w tym przedmiocie zostało przez niego wykonane. Tak więc to powód w

niniejszym procesie rozpatrywanym na gruncie stosunku podstawowego obowiązany był wykazać, że między nim a pozwanym, jako pożyczkobiorcą, doszło do zawarcia umowy pożyczki i nastąpiło wydanie przedmiotu pożyczki. Z kolei na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że po otrzymaniu kwoty pożyczki dokonał zwrotu na rzecz powoda całości lub części pożyczanej kwoty.

Strona powodowa w związku z wnioskiem prokuratora przedstawiła dowód w postaci pisemnej treści umowy pożyczki zawartej między stronami, w której dokładnie wymienione zostały należności obciążające pozwanego, zresztą sąd w uzasadnieniu powołał się na ten dowód. Nie można zatem uznać, że strona powodowa nie udowodniła, że pożyczyła pozwanemu pieniądze na warunkach określonych w umowie. Natomiast pozwany nie wdał się w spór i nawet nie próbował udowodniać, że dokonał jakichkolwiek spłat pożyczki. W takiej sytuacji stanowisko sądu pierwszej instancji, że strona powodowa nie sprostала ciężarowi dowodowemu, nie może zyskać akceptacji.

Natomiast pozostałe zarzuty apelacyjne nie są uzasadnione. Nie sposób sądowi pierwszej instancji zarzucić naruszenia przez zasady kontradyktoryjności. Tak postawiony zarzut pozostaje w związku z rozpoznaniem sprawy na płaszczyźnie stosunku podstawowego i poddaniem ocenie postanowień umownych dotyczących opłaty podstawowej prowizji i opłaty za (...) pod kątem abuzywności. Powyższe zostało dokonane na suitek stanowiska Prokuratora zwanego w piśmie z dnia 30 maja 2017 roku.

Mając na uwadze stanowisko i wnioski Prokuratora sąd pierwszej instancji władny był dokonać oceny mocy wiążącej postanowień umowy pożyczki odnoszących się do pozaodsetkowych kosztów tj. opłaty podstawowej, prowizji i opłaty za (...) pomimo, że pozwany takiego żądania nie wyartykułował. Stosownie bowiem do przepisu art. 60 § 1 kpc Prokurator, który wstąpił do już toczącego się postępowania nie jest związany z żadną ze stron. Może on składać oświadczenia i zgłaszać wnioski, jakie uzna za celowe oraz przytaczać fakty i dowody na ich potwierdzenie. Oświadczenia Prokuratora i wnioski mogą być składane na korzyść jednej jak i drugiej strony.

Sąd pierwszej instancji poddając kontroli pod względem abuzywności postanowienia umowy dotyczącej opłaty podstawowej, prowizji i (...) nie naruszył także prawa materialnego art. 385¹ kc . Nie ma racji skarżący, że postanowienia te wyłączone są spod kontroli abuzywnej, gdyż zostały sformułowane w sposób jednoznaczny i określają cenę (wynagrodzenie). Przepis art. 385¹ §1 kc wyłącza kontrolę abuzywności tylko odnośnie postanowień określających świadczenie główne stron. Opłaty i prowizje nie mają charakteru głównego świadczenia pożyczkobiorcy względem pożyczkodawcy, stąd nie są wyłączone spod kontroli abuzywnej (por wyroki SN z dnia 6 kwietnia 2004 r. I CK 472/03, z dnia 8 czerwca 2004r. I CK 635/03 Legalis). Jako nieudaną należy ocenić podjętą w uzasadnieniu apelacji próbę wyeliminowania kontroli abuzywnej z powołaniem się na regulację zawartą w art. 36a ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim i twierdzenie, że wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu w przedmiotowej umowie, mieści się w ustawowym limicie przewidzianym przez ustawodawcę.

Pozaoedsetkowych kosztów kredytu dotyczy przepis art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w brzmieniu obowiązującym od dnia 11 marca 2016 roku, określający sposób obliczenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu według przedstawionego w tym przepisie wzoru oraz przewidujący, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. W przedmiotowej sprawie, jak trafnie zauważa skarżący, wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, nie przekraczała limitów wyznaczonych w przepisie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim . Nie oznacza to jednak, że odpowiednie postanowienia umowne dotyczące tych kosztów nie mogą być objęte kontrola abuzywności. Okoliczność, że obowiązuje limit kosztów pozaodsetkowych na podstawie art. 36a-36d ustawy o kredycie konsumenckim nie wyłącza kontroli postanowień wzorca umowy, które odnoszą się do takich kosztów, pod kątem skuteczności ich inkorporacji do stosunku prawnego oraz pod względem ich abuzywności. (por. T. Czech Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego M.Pr. Bankowego 2016 nr 2).

Podkreślić również należy, iż pomimo tego, że obecnie określony został limit pozaodsetkowych kosztów kredytu związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki i strony posiadają swobodę kontraktową w tym zakresie, to nie można pomijać wyznaczonych przepisem art. 353¹ k.c. ograniczeń w swobodnym umownym kształtowaniu treści

zobowiązania. Zgodnie z treścią tego przepisu strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Pozwany choć z pewnością posiadał swobodę co do zawarcia umowy z powodem to nie może to jednak oznaczać, że powód jako podmiot udzielający pożyczki może w sposób zupełnie dowolny kształtować prawa i obowiązki umowne poprzez zastosowanie gotowego wzorca umownego, powodując automatycznie niepożądane skutki w postaci choćby narzucenia przez przedsiębiorcę – przy wykorzystaniu jego silniejszej pozycji – postanowień umownych, które nie będą korzystne dla konsumenta. Nawet zatem obecne uregulowanie określające maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu dotyczy tylko takich opłat i prowizji, którym nie można zarzucić abuzywnego charakteru.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko sądu pierwszej instancji, że na gruncie przedmiotowej sprawy postanowienia umowne dotyczące opłaty podstawowej, prowizji, która swoją wysokością sięga prawie 70 % całkowitej kwoty pożyczki kwoty oraz opłaty 600 złotych za samą możliwość skorzystania z uprawnień przysługujących w ramach (...)i to niezależnie od tego, czy kredytobiorca będzie faktycznie korzystał z tych uprawnień, kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jego interesy. Są zatem niedozwolonymi postanowieniami umownymi i na podstawie art. 385⁽¹⁾§ 2 k.c. nie wiążą pozwanego.

Zatem należy uznać że strona powodowa może skutecznie domagać się od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem pomniejszonej o 2250 zł (wartość świadczeń objętych abuzywnością). Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§ 1 k.p.c. zamieniając zaskarżony wyrok zasądził od pozwanego na rzecz powoda 2395, 22 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych począwszy od dnia 26 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 524 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu po ich rozdzieleniu między strony stosownie do końcowego wyniku procesu, w zaś dalej idącą apelację, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw, oddalił - art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., przyjmując zasadę ich stosunkowego rozdzielenia.